

סוחר-קרקעות עינב

זו לא אדמה שלכם"

הרושמת את הזכויות בקרקע, עוברים בעצמם בין החלקות שניקנו. יחד עם הקונים. המוכרים עומדים כל אחד בשטח שלו ושכניהם עומדים על חלקות האדמה שלהם. כל אחד אומר לפקידים את השגותיו או הסכמתו. הדברים נרשמים בפרוטוקול שנערך במקום. אחר-כך נערך עוד מינוח. שבו דנים שוב בכל הפרשה לפני הפקידים המוסמכים. באותה חלקה בעוביידה כבר נעשה הליך זה לפני שבועיים. חברת גמבו. בבעלות עמי פרומצ'נקו. שקנתה את הקרקעות מעינב. דורשת את השטח. הלוחות שקנו מגמבו דורשים את הקרקעות מהחברה, וכך נוצר לחץ עצום על עינב לסיים את העסקה. לפני שבועיים החל ההליך, אך לא הסתיים. ונקבע להמשך השבוע.

אומרים כי מוליק עינב תקוע עמוק בבוץ של הגדה. יש לו עוד אלפי דונמים. לא לבלוע ולא להקיא. גם לסוחרים אחרים יש עדיין שטחים גדולים בגדה שטרם עברו את הליך הרישום. הסוחרים הללו חוששים כי לא יצליחו להעביר עוד את הקרקעות לקונים. אחרי מה שקרה לעינב. תיקונתם של הסוחרים הוא הליכוד. אם הוא יתעשת ויעשה סדר בגדה. הכל יהיה בסדר. אבל אם הם יתנו לשמאלנים להשתלט על העניינים. אז זה הסוף! אומרים הסוחרים.

אינה אלון

עינב באושים

ביום הראשון בשבוע הבא יסתיים מישפטו הממושך של שמואל (מוליק) עינב. סוחר הקרקעות הגדול בגדה. השופט אליהו מצא יחליט אם עינב אשם או זכאי בעבירות של שוחד. בתקופת הבחירות של 1984. עד לאחרונה הצליח עינב לשמור על פרופיל נמוך ולא להתבלט. אבל השבוע הוא חזר לחדשות מלווה קולות ירי וצווחות המון זועם. האם תזיק לו תקרית-הדמים האחרונה ליד הכפר עוביידה? האם ישתמשו באירוע זה התובעות במישפט. רחל שיבר ודורית שפירא. אם וכאשר יגיע מועד הטיעון לעונש במישפט! סניגורו של עינב, עורך-הדין דן שיינמן, אומר שאינו מודאג.

אומרים על עינב שהוא איש אמין. מכרו אומרים שהוא אדם שמח וחביב. תמיד יש לו בדיחה לספר או טפית-שכם לחלוק. הוא טיפוס מיוחד. מדגישים חבריו. צבר. בן למישפחה תל-אביבית מוכרת. משפחת טריביש. אחיו עזריאל הוא איש-עסקים אמיד. סוחר-בשר גדול ובעל בריכת גורדון בתל-אביב. אחיו השני, זלמן. הוא אדריכל ידוע. ואח נוסף הוא צייר המתגורר בחו"ל.

בנעוריו היה מוליק עינב פעיל באצ"ל. הוא גם השתתף בבדיחה הגדולה מכלא עכו. אחר-כך עבר לעסוק יחד עם אחיו בייבוא בשר לארץ מאתיופיה. אבל למרות שהעסקים פרחו החליט בשנות ה-70 לעבור לעיסקי-קרקעות בגדה. באותה תקופה לא היה עדיין היתר ליהודים פרטיים לעסוק בשחר קרקעות. עינב היה החלוץ. הוא היה קונה קרקעות עבור המינהל, ורכש לעצמו קשרים טובים.

עינב חי תמיד בסיכון גדול. כמה פעמים ניסו להתנקש בחייו. אבל הוא לא נבהל. בראשית שנות ה-80 התחיל טורף-הקרקעות. הרבה סוחרים התנפלו על הגדה בתיקוה לעשות כסף קל. הליכוד תמך בעסקות אלה. סופם של הזמנים העליונים הללו היה בתיקי בית-המשפט. אברהם גינדי המנות. שמואל עינב, אבי צור, וכמובן - אהמד עודה.

לקראת הבחירות של שנת 1984 רצה הליכוד לגבות את כרי השקעותיו בגדה. מיכאל דקל הזמין את עינב לשיחה ורמז לו כי כרי שעסקי-הקרקעות בגדה יימשכו. צריך לעזור לליכוד להגיע שוב לשילטון. נערך כינוס של סוחר-קרקעות. שבו ראש-הממשלה דא והינם. יצחק שמיר, נאם. ועוזרו אספו אחר-כך את התרומות.

כאשר העיד דקל בבית-המישפט. הוא לא הכחיש כי נפגש עם עינב לפני הבחירות והבהיר לו ששילטון הליכוד הכרחי להמשך ההתיישבות בשטחים. גם ראש-הממשלה. שהעיד בתיק זה בבית-המישפט. לא הכחיש את עניינו של הליכוד בהשגת תרומות למערכת הבחירות שלו. כמו סוחרים אחרים המשיך גם עינב בפעולות עד לפני שלוש שנים. כאשר. גזרותיה של מליאה אלבק, שחטו את השוק. מזה יותר משנתיים לא נעשות קניות חדשות של קרקעות בגדה.

גם התקרית שקרתה השבוע מקורה בעסקה שנה. כדי לרשום את האדמות שניקנו. יש צורך בהליך פורמאלי. אנשי המחלקה המישפטית.

השליבים כוללים מיפוי של השטח. על המפה המשוטטת צריך בעל הד קרקע-המוכר להתחית את בעלי הקרקעות הגובלות בקרקע המועמדת למכירה. מטרת החתימות היא לאשר את גבולות הקרקע.

נוסף לזה צריך המוכר לאשר את המפה ואת החתימות גם בחתימתו של מוכתאר הכפר.

אחר-כך על המוכר לפרסם בעיתון ערבי יומי את דבר מכירת הקרקע, ולבקש מכל אדם שיש לו התנגדות למכירה להביע את התנגדותו בכתב בתוך 15 יום מיום הפרסום.

כשנחשפו פרשיות הקרקעות בגדה מעורבות, התגלו זיופים שונים לגבי כל אורך הדרך הזו - החל בזיופי חתימות של בעלי הקרקעות הגובלות ועד לזיופי חתימות של המוכתאר, וכל אלה בתרגילים שונים ומשונים.

רבים מן המוכתארים בכפרים השונים בגדה ממונים על-ידי שילטונות צה"ל, ולכן הם נחשבים כמפרס כמשת-פייפולה. הם גם חותמים על המפות השונות. לפעמים בלי לברוק היטב אם כל שאר החתימות אמיתיות או מזוייפות. פות. לפעמים הם גם משמשים כמתווך כים בעסקים. מוכתארים אלה מגודים בכפרים.

ג'מאל אל-עיסא, שמכר לשמואל עינב 6000 דונם, טען שהם שלו. הוא ביצע את כל השליבים והנהלים. ואז הגיע לשלב שבו היה צריך לפרסם את דבר המכירה בעיתון ערבי יומי. הוא כחה, ולא במיקרה, לפרסם את המודעה בעיתון היומי אל-אנבא. זה היה עיי תונית-עמולה שיצא לאור מטעם ממשלת-ישראל. תפוצתו שאפה לאפס. כי איש לא התייחס באמון לידיעות שהור פיעו בו. בין המפרסמים נפוצה הבדיחה, כי זהו "עיתון מחתרת", והמודעות המפרסמות בו הן "הסודיות ביותר במדינה". העיתון, שלא יכול היה להחד זיק את עצמו, היה קורבן לאחד מגילי הקיצוצים במישור-הממשלה ונסגר. מודעתו של אל-עיסא לא הגיעה לעיניהם של תושבי עוביידה. רק כי מיקרה הכחין בה פרקליט ירושלמי והודיע עליה למכרו בכפר. מאות מי תושבי הכפר הספיקו להגיש את התנגדותם למכירה, ממש ביום האחרון. הקבוע בחוק. זה היה בדצמבר 1983. מאז מתנהל מאבק בעניין הבעלות על הקרקע.

בינתיים הספיק עינב להיות מואשם בעבירות-שוחד הקשורות בפרשת-הקרקעות. ועניינו נדון עדיין בבית-הדין מישפט המחוז בתל-אביב. הוא זכה כי השיפה גדולה, כאשר הזמין בית-הדין מישפט את יצחק שמיר כעד במישפט. בינתיים הוקמה בגדה הוועדה לריי שום ראשון של קרקעות מטעם הדי מינהל-האורחי. הוועדה עורכת ככל פי קרזמן סיור בשטחי הקרקעות. בליווי

מחמוד עטיה עמד במרחק של 20 מטר מעינב והוא היה הראשון שנפגע.

המוכתאר פתח באש

פ ואר, הילד הקטן בן ה-4, עמד וצפה בסכו ברגעיו האחרונים. במהלך התקרית נפצעו שישה מתוך שני עוביידה. אנשי הכפר לקחו אותם כמכוניותיהם לבית-החולים בבית-גיא לה. אחרי שנפתחה אש לעברם, השיכו הכפריים במטר אבנים, וניסו לגונן על עצמם במקלות. כל התקרית ארכה רבע שעה, והסתיימה ב-11 ורבע. מוכתאר-הכפר עצמו לא היה בעת התקרית בעוביידה. הוא שהה באותו הזמן בבית-לחם. כשחזרו אנשי-הכפר ההמומים מן האדמות, אחרי שנשפך עליהם דם, הם כילו את ועמם בביתו של המוכתאר, ידו בו אבנים, שברו את כל החלונות ואף ניסו להצית אותו. המוכתאר עצמו, כשחזר לכפר, שד מע על התקרית. הוא ראה בדרכו מי כונית ובה אחרים מתושבי הכפר, וללא אזהרה פתח לעברם באש, ופצע אחד מהם.

בינתיים עצרו כוחות-הביטחון 17 מתושבי עוביידה. חמישה נוספים נעצו רו למחרת היום. אלה היו פצועים, שד נשלחו מבית-החולים. הם נעצרו מייד עם שיחרורם מבית-החולים.

עינב ואנשיו שוחררו בערבית. מחמוד עטיה השאיר שמונה ילדים, שלושה בנים וחמש בנות, כולם גרים בעוביידה, כולם חיים מן האדמה.

ביום השני נשלחה גופתו לניתוח שלאחר המוות, כדי לנסות ולזהות את הנשק ממנו נורה. לבני-המישפחה נא מר כי הגופה תובא לכפר להלוויה בש עות הבוקר של היום השני. אחר-כך הודיעו להם מן הממשל כי ההלוויה נדחתה לצהריים. כשעות הצהריים נר דע לבני-המישפחה כי ההלוויה תתק יים רק אחרי רדת החשיכה.

כתבה וצילמה ענת פרגוסמי

אקרה. גם עינב עצמו היה חמוש, וגם ג'מאל. "התהליך הוא כזה שחברי-הוועדה עוברים מחלקה לחלקה, ומסמנים את הגבולות. כל אנשי-הכפר, שנכחו במי קום, נצמדו לחברי-הוועדה והלכו אי-תם ממקום למקום. הסיור התחיל ב-9 וחצי בבוקר.

"אחרי חצי שעה, בערך, הקיפו שוטי רי מישמר-הגבול 200 מתושבי הכפר ולא נתנו להם לזוז עוד. חברי-הוועדה הודיעו שהם מוכנים לדבר עם כל בעלי-קרקע בנפרד. רובר בערך עם 12 בעי-לייקקעות באותו היום.

"ג'מאל אל-עיסא, שהיה צמוד לש-מואל עינב, התחיל להצביע לפני חבי-רייהוועדה על גבולות הקרקע שטען שהיא שלו. זה הרגיז את אנשי הכפר, והם צעקו לעברו שזו לא אדמה שלו, שיש להם ניירות המאשרים את בעל-דם על הקרקע.

"ג'מאל לא ענה להם, וניסה להיכנס עם חברי-הוועדה לתוך השטחים המגור-דרים. אבל בעלי-הקרקע ניסו למנוע זאת ממנו. הם צעקו לו שזו לא אדמה שלו.

"במשך כל הזמן הזה הלכו החיילים צמודים לחברי-הוועדה והקיפו אותם. במהלך הדרך התפתח ויכוח בצע-קות בין אנשי-הכפר לבין עינב. עינב צעק לעברנו: זו לא אדמה שלכם אני קניתי אותה מג'מאל, אתם חיות! חלק מהזמן הוא צעק גם בערבית, וקילל את האנשים.

"אנשי הכפר ניסו לדרוך אותו אחרי-רה, למרות שהיה מוקף באנשי-הבי-טחון שלו.

"בשלב הזה הוציא ג'מאל אקרה, שהיה ברשותו, והתחיל לירות לעבר האנשים. את היריה הראשונה הוא ירה כאוויר, ומייד אחר-כך התחיל לירות לעבר האנשים שעמדו מולו. אז גם עינב הוציא את הנשק שלו, והתחיל גם הוא לירות.

"החיילים, שעמדו קצת יותר רחוק, התחילו לצעוק ולהזהיר את האנשים, ואחר-כך גם הם ירו באוויר.

הקונים, המתווך הערבי והטוענים לכ-עלות על הקרקע.

"אתם חיות!"

ם ביום הראשון בכורך ערכה ה-וועדה סיור דומה באדמות עוביידה. הפעם הסתיים הסיור ברם. עז-ראייה, שנכח בשטח עוד מש-עות-הבוקר, מתאר את התרחשו: "הור עדה היתה בכפר ב-16 ביוני. הם הודיעו לאנשי-הכפר שיחזרו שוב ב-28 באותו החודש, וביקשו מכל בעלי-הקרקעות

המקום שבו נהרג עטיה מסומן באבנים. בצד: גדר אדמתו

כיתמי הדם נשארו במקום